

Să nu uităm lecțiile istoriei

11 iulie 2005

Gili Cârstea

Situația Israelului lui Ioram, atunci când era asediat și înfometat de sirieni, are lecții interesante pentru biserica rămășiței, lecții pe care nu prea reușim să le studiem cu suficientă deschidere spre a profita de înțelepciunea lor.

Ioram era un împărat neputincios, în incapacitate de a-și ajuta poporul. Era înconjurat de consilieri necredincioși, savanți în dat cu bobii și miniștri ruși de realitate. În plus, avea o imagine complet deformată despre Dumnezeu și providențele Sale. Toate acestea agravate de disprețul afișat față de Spiritul Profeției, reprezentat atunci de Elisei. Aceasta este formula ideală pentru dezastru.

Când conducătorii poporului ales se apucă de politică, biserica ajunge totdeauna în situații absolut dramatice. Dumnezeu chemase acest popor prețios să ducă lumina adevărului despre Dumnezeu, pe cale pașnică, până la marginile pământului. În ciuda planului lui Dumnezeu, ei au vrut un împărat care să facă politică și care „va merge în fruntea noastră și ne va cârmui în războaiele noastre” (1 Sam 8:20).

Confruntat cu războiul, pe care îl socotea singura metodă eficientă de evanghelizare, Ioram are parte de efectele dureroase ale deșertăciunii și neputinței umane. Națiunea este sub asediu, iar locuitorii Samariei au ocazia să înțeleagă nebunia acelei dorințe după un împărat care să-i călăuzească în războaiele lor. Necredința, apostazia și sfidarea oficiului profetic al lui Elisei pun în primejdie chiar existența fizică a națiunii. Dar Ioram nu înțelege poziția îngrozitoare în care se află. El nu înțelege că păcatele casei regale, al cărei moștenitor este, nu au fost mărturisite și părăsite. Deși își recunoaște public neputința de a fi de ajutor supușilor săi, el nu are nici cea mai vagă idee despre pocăința colectivă. Nu dorește să afle că merge pe un drum croit greșit de înaintașii lui, deși Elisei era dispus să ajute. El nu se simte vinovat de nebuniile părinților lui, nici de sistemul religios moștenit de la Ahab și Izabela, nici de spiritualitatea falsă cu care era sufocat poporul, sub aripa teologică a casei regale. În nebunia lui, Ioram îl găsește vinovat pe Elisei. Spiritul Profeției este vinovat pentru eșecul lamentabil al dorinței lor încăpățânate de a fi „ca celelalte neamuri” și de a sluji „lemnului și pietrei.”

Poate Ioram nu înțelegea prea bine motivele și faptele care produsese alterări importante în religia națiunii. El crescuse la curte, acolo unde Izabela oficia evenimente

spirituale comune, unde preoții sidoniți, moabiți, evrei și amoriți căutau rădăcini comune pentru uniformizarea credinței. Ioram era familiarizat cu eforturile de a sintetiza adevărul din mulțimea religiilor și zeilor. Se pare că nu reușea să sesizeze viziunea lui Ilie, care era îngrozit de depărtările în care fusese târât Israel prin aceste operații de ajustare a credinței de bază. Curtea regală dorea o apropiere de spiritualitatea globală, făcând eforturi de integrare politică pentru binele națiunii.

Aceeași mentalitate șchioapă au demonstrat și urmașii lor, onorabilii membri ai Sinedriului, atunci când Dumnezeu a trimis lumină asupra practicii lor seculare de a copia neamurile. Deși Cel mai mare prooroc al tuturor timpurilor a declarat că împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, ei au insistat că a fi din lumea aceasta este singura soluție pentru evanghelizarea lumii. Au reușit să închidă gura conștiinței, dar prin asta au dovedit încă o dată că nu este nici o ispravă să slujești lemnului și pietrei, chiar de dragul adevărului. Politica lor nu a reușit altceva decât să aducă Ierusalimul la starea de criză a Samariei sub Ioram, îndepărtând națiunea de Dumnezeu pentru totdeauna.

Cu aceste exemple elocvente sub priviri, cum este posibil ca înalți funcționari ai bisericii rămășiței să implice biserica în treburile acestei lumi, prin metodele acestei lumi și slujind idealurile acestei lumi pentru o viață mai bună? Ce fel de orbire este aceasta, care ne atrage irezistibil spre putere și faimă, deși Mântuitorul ne-a spus în mod repetat că lumea nu poate iubi sau aprecia împărăția Sa, iar slujitorii Săi vor fi urâți, izolați, discreditați și eliminați? Presa bisericii nu obosește să evidențieze onorurile, diplomele, trofee, recunoașterile oficiale, vizitele prezidențiale, acreditările instituțiilor academice, valoarea lucrării noastre medicale, eficiența lucrării de binefacere, cu care „lumea” ne sufocă într-o ciudată efuziune de dragoste frățească. Iar responsabilii bisericii se laudă cu asemenea „dovezi,” pe care le consideră un semn al succesului și profesionalismului lor.

Lumea care L-a răstignit pe Hristos, și care se va opune cu mare violență intervenției Lui salvatoare în viitorul apropiat, ne invită să ne alăturăm efortului ei de a-L predica pe Hristos, iar pastorii noștri implicați în acest domeniu nici măcar nu se mai feresc să spună bisericii în ce stadiu al tratativelor se află. Ei văd în aceste eforturi de unitate religioasă o șansă rară de a aduce pace și prosperitate locuitorilor pământului, declarând fără sfială că biserica rămășiței privește divizarea creștinismului ca fiind un scandal.

Pentru cei mai mulți, această politică consensuală pe care o desfășoară departamentele noastre de relații publice pare morală și eficientă, modernă și necesară. Numai că umbra Samariei lui Ioram încă dăinuie peste cetatea noastră, asediul filozofiei moderniste devine tot mai serios, iar consilierii împăratului habar nu au despre credința lui Isus. Ce plăcere pot găsi unii în festivismul acesta desuet, când zăngănitul armelor și foamea accentuată îngrijorează chiar pe unii care n-au auzit niciodată de întreta solie îngerească?